

«Φύλακες Γρηγορείτε»! (Θωμάς Π. Πέννας, Πρόεδρος της Ιστορικής και Λαογραφικής Εταιρίας Σερρών - Μελενίκου)

[/ Πεμπτούσια](#)

Από όλη την Ελληνική και γενικά ΔυτικοΕυρωπαϊκή έγκυρη ειδησεογραφία και αρθογραφία, ιστοριογραφία, νομοθεσία και όλες τις αντίστοιχες σχετικές πρωτογενείς πηγές τών Κρατικών Αρχείων των παραπάνω χωρών καταδεικνύεται ότι οι Βούλγαροι και στις τρεις κατοχές τους της Ανατολικής Μακεδονίας μας (Νομοί Σερρών, Δράμας και Καβάλας) κατά το πρώτο μισό του 20ου αιώνα (Οκτώβριος 1912 - Ιούλιος 1913, Αύγουστος 1916 - Οκτώβριος 1918 και Μάιος 1941 - Οκτώβριος 1944) υπήρξαν - εκτός άλλων επαχθών χειροτέρων που διέπραξαν - και εμμονικά πληθωρικοί άρπαγες και πλιατσικολόγοι. Εκτός από την απόσπαση χρημάτων και τιμαλφών, άρπαζαν τις σοδιές, τα ζώα, κάθε είδους μηχανήματα και οικοσκευές γενικά. Ξήλωναν, από τα Μακεδονικά αρχοντικά ακόμα και τα υαλοπαράθυρα (vitreux) και τα δοκάρια με τα κεραμίδια από τις στέγες. Επίσης καταλήστευαν μεθοδευμένα την κινητή περιουσία όλων των εκκλησιών και Μονών.

Στην καταλήστεψη αυτή περιλαμβάνονται κυρίως τα ανυπολόγιστης αξίας βυζαντινά και μεταβυζαντινά κειμήλια, σκεύη, χειρόγραφα, περγαμηνές κ.ά. των Ιερών Μονών Τιμίου Προδρόμου Σερρών (όπου μόνασε στο τέλος τής ζωής του, συγγράφοντας, και ετάφη ο Γεώργιος Σχολάριος Γεννάδιος, πρώτος Πατριάρχης μετά την Άλωση της Πόλης) και της Παναγίας Εικοσιφοίνισσας Παγγαίου. Τόσο για τη σπουδαιότητα και την καταλήστεψη των κειμηλίων μας, όσο και για τις μετέπειτα ενέργειες Ελλάδας και Βουλγαρίας για την επιστροφή τους έχουν γραφτεί πλείστα όσα.¹ Ό,τι για όλους εμάς τους Έλληνες είναι η αφαίρεση των γλυπτών του Παρθενώνα, είναι ιδιαίτερα και για εμάς τους ΑνατολικοΜακεδόνες η αρπαγή των παραπάνω εκκλησιαστικών κειμηλίων, η οποία, μάλιστα, ειδικά αναφέρεται στη Διεθνή Συνθήκη του Νειγύ (Neuilly, 14/27 Νοεμβρίου 1919) σύμφωνα με τις διατάξεις τής οποίας (άρθρα 125 και 126) η Βουλγαρία υποχρεώνεται να επιστρέψει ό,τι λήστεψε κατά τη διάρκεια του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου και από την Ελλάδα.

Συνακόλουθα, για να καταλήξω στο τέλος τού παρόντος κειμένου μου με τις πρόσφατες σχετικές δηλώσεις του Προέδρου τής γείτονός μας ομοδόξου Βουλγαρίας κυρίου Ρούμεν Ράντεφ, πρέπει πρώτα να αναφερθώ στα ακόλουθα:

Τον Ιούλιο του 1913, οι Βούλγαροι βλέποντας ότι ο ακήρυκτος Β΄ Βαλκανικός Πόλεμος – τον οποίον με υπεροψία και αλαζονία προκάλεσαν απρόκλητα κατά Ελλήνων και Σέρβων – οδηγούνταν σε συντριβή τους, ζήτησαν – καίγοντας και σφάζοντας αμάχους κατά την υποχώρησή τους – τη βοήθεια των τότε Μεγάλων Δυνάμεων κι έτσι διασώθηκαν με την υπογραφή τής συνθήκης τού Βουκουρεστίου (στις 29 Ιουλίου – με το παλαιό ημερολόγιο – ή στις 10 Αυγούστου – με το νέο –

τού έτους εκείνου). Της υπογραφής τής Συνθήκης, έχει προηγηθεί δεκαήμερη ανακωχή και δύο ημέρες πριν ο βουλγαρικός στρατός, λόγω και έλλειψης πυρομαχικών, είχε αρχίσει να επιστρέφει αποδεκατισμένος (και από χολέρα), εξαθλιωμένος (το ένα πέμπτο των στρατιωτών ήταν ξυπόλυτοι) και εξαγριωμένος κατά της ηγεσίας του (άλλα τμήματά του αρνούσαν να επιστρέψουν πεζή και κατελάμβαναν αμαξοστοιχίες, άλλα καθ'οδόν πυροβολούσαν και έβριζαν Κυβέρνηση και Βασιλέα τους, και άλλα, στον Σιδηροδρομικό Σταθμό τής Σόφιας, τραυμάτισαν βαρειά τον Στρατηγό Ζελάφσκη και τον Διοικητή τους, και λιθοβόλησαν τον βοηθό του Αρχιστρατήγου Βασιλέα τους, Στρατηγό Ράδκο Δημήτριεφ). Η βουλγαρική Κυβέρνηση, για να αποφύγει εξέγερση, άρχισε να αποπλίζει τον στρατό και να τον αποστρατεύει, και για να μετριάσει την αντιδημοτικότητα του γερμανικής προέλευσης Βασιλιά τους Φερδινάνδου οργάνωσε αμέσως στη Σόφια και αλλού επινίκειες (!) παρελάσεις και δοξολογίες με τον ταλαιπωρημένο λαό να διαπορεί και να δυσφορεί με τη σουρεαλιστική εκείνη πανηγυρική επίδειξη. Επιστέγασμα της κωμικοτραγικής εκείνης προπαγάνδας ήταν η «ΔΙΑΤΑΓΗ» (Αριθ. 120 της 28ης Ιουλίου 1913) την οποία ο Αρχιστράτηγος-Βασιλέας Φερδινάνδος απηύθυνε ως χαιρετισμό στα απολυόμενα στρατεύματά του. Παραθέτω αποσπάσματα:

*«Αξιωματικοί, Υπαξιωματικοί και στρατιώται, ... ερρίφθητε εις τον αγώνα με αυταπάρνησην ανταξίαν έθνους ζωτικού και φιλελευθέρου... εξεπλήξατε τον κόσμον δια της υμετέρας ανδρείας, πειθαρχίας και των άλλων στρατιωτικών αρετών. Ανεστήσατε την δόξαν τού Κρούμου, του Συμεών, του Σαμουήλ, του Καλογιάννη και του Ιβάν Ασσέν. Αιώνες θα διηγούνται τα κατορθώματά σας... Γενναίοι ήρωες! Είθε ο Ύψιστος να σας ανταμείψη διά παν το υφ'υμών πραχθέν... Διηγείσθε εις τα τέκνα και τους εγγονούς υμών το θάρρος τού Βουλγάρου στρατιώτου και παρασκευάσατε αυτούς να συμπληρώσωσι μίαν ημέραν το ένδοξον έργον, όπερ υμείς αρχίσατε...».*²

Όμως οι απόγονοι του Κρούμου δεν χρειάστηκε να προπαρασκευάσουν τα τέκνα τους. Δύο περίπου χρόνια μετά (τέλη Σεπτεμβρίου 1915) ο Βασιλιάς τους Φερδινάνδος συμμάχησε με τις Κεντρικές Δυνάμεις (Αυστροουγγαρία και Γερμανία) και ο, κατ'αυτόν, γενναίος στρατός του, ακολουθώντας τον γερμανικό στρατό – όπως οι ύαινες τα λεοντάρια – εισέβαλε στις 17 Αυγούστου 1916 στην Ανατολική Μακεδονία μας και την κατέλαβε αμαχητί, λόγω των σχέσεων του Βασιλιά τής Ελλάδας με τον Κάιζερ της Γερμανίας.

Αμέσως η κατοχή της παραχωρήθηκε από τους Γερμανούς στους Βουλγάρους και η υπερδιετής διάρκειά της (μέσα Αυγούστου 1916 – μέσα Οκτωβρίου 1918) φέρει όλα εκείνα τα γεγονότα που χαρακτηρίζουν τη γενοκτονία, με κύρια: Διώξεις κάθε

είδους και λιμοκτονία τού ντόπιου πληθυσμού, αιχμαλωσία του (κυρίως ηλικίες 15 έως 75 ετών αρρένων, αλλά και γυναίκοπαίδων) σε στρατόπεδα στη Βουλγαρία με υποχρεωτική εξοντωτική εργασία, καταλήστεψη κάθε είδους κρατικής, εκκλησιαστικής και ιδιωτικής περιουσίας, όπως των παραπάνω Μονών Τιμίου Προδρόμου και Εικοσιφοίνισσας το 1917... Και ακόμα, σε σύνολο 439 κατεχομένων πόλεων, κωμοπόλεων και χωριών ξεθεμελίωσαν, χωρίς στρατιωτικό λόγο, πλέον των 100!

(Συνεχίζεται)